

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של בטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת שופטים - ב' אלול תשפ"ו × עלון 204

בהשגחה

הרחמנות האמיתית של אבא של יוסל'ה

אמר לי אבא יקר תובנה עמוקה שעלתה לו מתוך התרחשויות מיוחדות:

בני היקר יוסל'ה סבל מכאבי שיניים חזקים ובכה מרוב כאבים. אמרתי לו: "יוסל'ה, בוא נלך לרופא שיניים".

אבל הוא לא הסכים בשום אופן. ניסיתי לשכנע אותו, להרגיע אותו ולתת לו תחושת בטחון, אך כל ההרגעות והשכנועים שלי לא הועילו. הוא מאוד פחד מהטיפול.

יוסל'ה לקח משככי כאבים והלך לישון.

מספר לי האבא: "מאוד ריחמתי על בני היקר. ריחמתי על הכאבים שהוא סובל מהם, וריחמתי גם על הפחד הגדול שלו מללכת לרופא.

פתאום חשבתי לעצמי: האם לזה ייקרא רחמנות? הרי אם אסכים לכך שהוא לא ילך לרופא - זו לא רחמנות, אלא ההפך הגמור. זו תהיה אכזריות כלפיו.

הוא אמנם ילד קטן ואינו מבין את המשמעות, אבל אני יודע שבעת מדובר בסך הכול בסתימה פשוטה. ואם לא נטפל בזה עכשיו, המצב עלול להחמיר, ובסופו של דבר הוא יצטרך טיפול שורש, ואולי אפילו עקירת שן. זה יהיה הרבה יותר קשה וכואב עבור יוסל'ה מכל הבחינות.

התקשרתי לרופא וקבעתי תור למחר.

לקחתי את יוסל'ה בלי לשאול אותו אם הוא רוצה או לא. ידעתי שאני עושה זאת רק מתוך רחמנות אמיתית ואהבה גדולה אליו. נכון, כעת הוא קטן ואינו מבין מדוע הכרחני אותו לעשות דבר שלא רצה בו, אבל כשיגדל ואספר לו את הסיפור, הוא בוודאי יודה לי על כך שלא ויתרתי לו".

אמר לי האבא: "ואז נפל לי האסימון.

לפעמים גם אני בוכה על מה שאני עובר. קשה לי, לא נוח לי, ואני לא מבין למה אני צריך לעבור את הדבר הזה.

אבל אבא שלי שבשמים, שאוהב אותי יותר מכל, כביכול אומר לי: בני יקירי, נכון שבעת אתה קטן ואינך מבין למה הכרחני אותך לעבור דבר שלא רצית ולא היה לך נוח איתו, אבל יבוא יום ותבין ותודה לי על הכול".

שבת שלום ומבורך,

פינחס שפר

סיפורי אמונה ובטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

לעולם אל תדאג

עומד החסיד ר' ישראל ארטין ברחוב היהודי השוקק חיים שבחורשה, ונדהם לראות זגג זקן ובא בימים, סוחב בכוחות עצמו ארון וויטרינה ענק וכבד משקל. ניגש אליו ומבקש לשמוע את סוד חייו.

החלו חסידי הרבי להפציר בי ולהתחנן שאסכים להישאר עימם בהמשך מסעם, באומרם שיקשה עליהם להשיג על אם הדרך נהג חלופי. אף הציעו לי תוספת תשלום מכובדת - אולם אני נותרתי עיקש ואיתן בהחלטתי, וסירבתי בכל תוקף.

כל אותה העת ישב הרבי הקדוש בירכתי העגלה, עיניו עצומות בדבקות עילאית. לפתע הרים את קולו ושאל:

'מה הוא רוצה, הבחור האדומדס?'

בבת אחת קפאתי על מקומי. שהלא, באותם ימים כבר היה הרבי כבד ראיה, וכעת נוכחו הכול לראות כי הרבי רואה היטב, ועיניו צופיות מעל לגדרי החומר והטבע.

ירדתי ממקומי שבספסל הקדמי של העגלה, וניגשתי בהכנעה גדולה אל מקומו של הרבי.

'רבי קדוש', ביקשתי, 'אני רוצה בבקשה לקבל ברכה מהרבי, ואחר כך אסכים לנסוע ככל אשר תבקשו...'

המשכתי ואמרתי: 'מבקש אני שיברכני הרבי שאזכה להשיא את כל ילדיי בהרחבה, וגם שתמיד תהיה הפרוטה מצויה בכיסי...'

פתח הרבי הקדוש ואמר לי בקול חד ונוקב, שלא ימוש מזיכרוני לעולמי עד:

'בחור'לי! תזכור את היסוד שאומר לך כעת: לעולם אל תדאג! תמיד תבטח בד' ותהיה שמח ורגוע! כי מי שדואג - אין הקדוש ברוך הוא נותן לו, אלא לבטוח בו, למי ששמח ואינו דואג. תתרחק מן הדאגה!...'

סיים הזגג הזקן: "עכשיו הבנת מהו הסוד שלי... אימצתי את הדרכתו של הרבי ר' בונים, ולאורה צעדתי כל ימי חיי. תמיד סמכתי על ד' ובטחתי רק בו. אף פעם לא חרדתי ולא דאגתי על העתיד, אלא זכרתי שיש לעולם בורא שמנהיג אותי בכל רגע, וברוך ד', את כל בניי השאתי בהרחבה גדולה, תמיד הייתי בריא ואיתן, ומעולם לא חסרה בכיסי הפרוטה!"

"תזכור גם אתה, יהודי יקר: לעולם אל תדאג, רק תבטח בד' יתברך!"

בליל רועש של צלילים רמים, מהלומות פטישים, הכאות קורנסים וחיתוכי מסורים - כל אלו עלו והציפו בקול מחריש אוזניים את סמטת האומנים ובעלי המלאכה בשוק היהודי בבורשה.

מהלך היה החסיד ר' ישראל ארטין ברחוב השוקק, והנה קלטו עיניו מוחזה מפליא ובלתי שגרתי. יהודי זקן ובא בימים, כפוף גוו וקמוט פנים - ישב בחנותו בה הציע שירותי זגגות ומכר מוצרי זכוכית. הזגג הישיש עבד במלוא המרץ בתיקון ארון וויטרינה העשוי זכוכית. עבודתו נעשתה בחיות מעוררת השתאות, משל היה נער צעיר. ידו רצו בזריזות מיוחדת, והוא רכן, התכופף, התרומם ושוב התיישב ארצה - וכל זאת במהירות ובקלות.

חלפו דקות אחדות, ור' ישראל נדהם שבעתיים למראה הבלתי ייאמן שנגלה לעיניו: הישיש תפס בשתי ידיו את הוויטרינה הגדולה והכבדה, העמיס אותה על גבו הכפוף והחל מהלך לאורכו של הרחוב, פניו מועדות לעבר ביתו של הלקוח.

מיהר ר' ישראל ארטין לעברו ושאל, מתחנן:

"סלח לי, בבקשה, אני רוצה לעזור לך לסחוב!" הזגג הקשיש שלח לעברו זוג עיניים שקועות ונבונות, חייך חיוך רחב ואמר:

"אינך צריך לדאוג לי. בן למעלה מתשעים הנני, וכוחי עדיין במוטנני!"

ראה הזגג את הפליאה העצומה שבעיניו של ר' ישראל, הניח לצידו בהירות את הוויטרינה, ואמר בחביבות ובמתק שפתיים:

"בוא ואספר לך את סיפור חיי, ואז תבין הכול!"

היה זה לפני שנים רבות. בחור צעיר הייתי, ולפרנסתי שימשתי כבעל עגלה. הסעתי אנשים מעיר לעיר וממקום למקום. פעם אחת זיכה אותי ד' להסיע בעגלתי את הרבי הקדוש רבי שמחה בונים מפשיסחא ותלמידיו.

הרבי יצא עם חברותו למסע קצר לצורך שאיפת אוויר צח והרחבת הדעת. כשהגענו אל היעד הודעתי לחסידי הרבי כי אינני חפץ לשמש אותם גם בחזור, ויהיה עליהם לחפש עגלה אחרת שתחזיר אותם.

× קביעות במגרש ×

מספר ר' הערש'ל שטרן מבני ברק:

יש לי חבר שעוסק לפרנסתו בעניינים שונים, אולם על שעות הלימוד בבוקר הוא אינו מוותר בשום אופן. בשעות היקרות שבין שמונה לעשר וחצי בבוקר, הוא נכנס כל כולו ללימוד, והעקביות שבה שהוא שומר על השעות האלה - מעוררת את התפעלותי. פעם שאלתי אותו, האם לא קרה לו שהיו צריכים אותו בעבודה עוד לפני עשר וחצי. "יש לך עסקים עם כל מיני סוגים של אנשים. אף אחד לא מעלה על דעתו להטריד אותך בשעות הלימוד?" הוא צחק ואמר, "הם מעלים על דעתם, אבל הפלאפון שלי סגור, כך שדעתם לא יכולה לעניין אותי באותו זמן. מה שכן, תשמע סיפור".

זה הסיפור שהוא סיפר לי:

העירייה של העיר שבה אני מתגורר פרסמה כמה מגרשים למכירה. הגשתי הצעת מחיר לרכישת המגרשים, וקיבלתי הודעה שביום מסוים תתכנס ועדה מיוחדת לדיון בעניין המגרשים, ועליי להופיע בוועדה זו. כמובן, הם לא יכלו להבטיח לי שאכן אוכל לקנות מגרש או לשריין לי את זה המועדף עליי מבין ההצעות, אך מה שברור היה, שאם איני מגיע לוועדה, אין לי כל סיכוי. יש עשרות אנשים שמעוניינים ברכישת המגרשים, ורק למי שנכנס בוועדה יתייחסו ברצינות.

הבנתי שההשתדלות שלי היא להופיע בוועדה, והקב"ה יעזור שאצליח להגיע לשורת הסיום - רכישת מגרש טוב במחיר טוב.

קרוב יותר ליום הוועדה קיבלתי הודעה מפורטת, בה הודיעו כי הוועדה תתקיים במבנה כלשהו הנמצא במרחק שעת נסיעה מביתי, בין השעות עשר לשתיים עשרה לפני הצהריים.

בשלב הזה נכנסתי למבוכה. הרי לא ברור מתי בדיוק תחל הוועדה בדיונים. יש סבירות גבוהה שהם יתחילו בזמן, בשעה עשר ובזמן הזה אני הרי יושב ולומד. אצלי, השעות שבין שמונה לעשר וחצי הן קודש קודשים. זה החמצן של היום, זה הנצח של החיים. אני לא יכול לוותר עליהן בשום אופן. מצד שני התחיל היצר הרע לקרקר לי שביטולה זהו לימודה, ושם אין קמח - אין תורה, ושיש פה הזדמנות לעסקה מוצלחת מכל הבחינות, שתאפשר לי ללמוד ברוגע...

נס שלא המשכתי להקשיב לו, כי אמרתי לעצמי: כמו שאני סוגר את הפלאפון בין שמונה לעשר וחצי, כך אני סוגר את האוזניים לדיבורים של היצר הרע הזה. אני אעשה את ההשתדלות שלי, אצא מבית המדרש בשעה עשר וחצי, אגיע לוועדה בשעה אחת עשרה וחצי - ומה שיהיה יהיה. הקביעות שלי היא המגרש היקר ביותר.

כך באמת היה: למדתי כמו תמיד, בשקיעות, בלי הפרעות, ובשעה עשר וחצי יצאתי לדרך. הגעתי באחת עשרה וחצי, וברגע

שהתיישבתי על מקומי בחדר הוועדה, נשמע השם שלי. "נוכח?" שאל המנחה. "כן", עניתי מיד.

מתוך שלושים המגרשים שהוצעו למכירה, הוגשו לי חמשת האחרונים. בחנתי אותם בתשומת לב, ובחרתי אחד שהיה נראה לי עדיף. זה לא שהיה לי ידע מיוחד שאין לאחרים, או שמישהו גילה לי שכאן טמון הזהב, אבל מציאות היא שד' הכניס לי לראש לבחור במגרש המסוים ההוא, שאחר כך התברר לי כבעל הפוטנציאל הגדול ביותר מכל המגרשים שהוצעו אז.

"אז אם אתה שואל על ניסיונות", מסיים ידידי, "אז ודאי שיש, אבל באירוע הזה הקדוש ברוך הוא הראה לי שאיני מפסיד כלום מהשעות היקרות של לימוד התורה. זה נתן לי חיזוק גדול מאוד, להמשיך ולשמור על הקביעות".

× חיזוק מערכת הבטחון ×

מספר ר' א.ש. מבני ברק:

ברוך ד', זכיתי באשת חיל שמחנכת את בנות ישראל בגילאי הגן. היא ממלאת מקום קבועה ברשת גנים גדולה, שאליה משתייכים עשרות גנים ברחבי העיר. בכל פעם שצריך ממלאת מקום באזור שאליה היא משויכת, מבקשים אותה.

הבעיה היא שהאזור ההוא נמצא במרחק מביתנו, ובכל פעם היא צריכה לנסוע לגן במשך רבע שעה. זוהי רבע שעה משמעותית ביותר, כיוון שהיא נוגסת בשעות הבוקר העמוסות, כשצריך להוציא את הילדים למקומות לימודיהם.

ככל שעבר הזמן, הלך העניין והכביד יותר ויותר. אשתי ניסתה כמה פעמים לבקש מהנהלת הרשת שיעבירו אותה לעבודה במקום סמוך לבית, אבל התשובה הקבועה הייתה: "אין באזור משרות פנויות".

לאחרונה התעוררתי ללמוד את שער הבטחון בצורה יסודית. קבעתי לימוד יומי עם חברותא, והחיזוק הלך וחלחל מיום ליום ומשיעור לשיעור. הגענו לעשר המעלות שבעל הבטחון עולה בהן על בעל האלכימיה - בעל המלאכה שמייצר זהב מזויף מחומרים פשוטים ומרוויח הון. מעלה אחת תפסה אותי מאוד: בעל האלכימיה צריך לנדוד למרחקים כדי להשיג את החומרים לייצור, ולעומתו בעל הבטחון בוטח בד' שישלח לו את פרנסתו סמוך לביתו, בלי צורך לנדוד ולנסוע ולסבול מקשיי הדרך.

ביום שלמדנו את העניין הזה, חזרתי הביתה נחוש, שאוב כוח מדבריו של רבינו בעל חובות הלבבות. אמרתי לאשתי, "זהו יותר את לא נוסעת לגנים המרוחקים. תקשרי להנהלה ותגידי שאת מוכנה לעבוד רק בסמוך לבית".

היא התקשרה, והניחה את הדברים כך, שיהיה ברור שהנסיעות בבוקר נגמרו.

עוד תועלת לבוטח - שאינו מצטער לעולם. מבין כי הבורא דואג לצרכיו ולטובתו - יותר ממה שהוא דואג לעצמו.

מעוט צעה. ונפש בל סעה. במסחרו אם תתעכב ההצלחה חובות הפסדים. אינם מטרידים. גם חלי לא יגרם אנהא אינו מתירא. כי הבורא. מתקן ענינו יותר ממנו - בהבטחה ובחור לו טובה. בנדבה באהבה. לקוות לו ולראות בהשגחה

השיר והשער

שירת קודש מרוממת
על פי שער הבטחון

× הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א ×

המפתח לשפע

זכיתי להכיר יהודי שהשיא את ילדיו בקלות. כל שידוך הגיע עם ברכה מיוחדת. כל ילדיו זכו בזיווגים הגונים ונפלאים. באחת ההזדמנויות הוא הציע לי: נסה ללמוד מוסר. תעמיק ארבע שעות ברציפות באהבת הבורא ובדאגתו, בהיותו כול יכול, ואין עוד מלבדו. תחודד בליבך שאין עוד מלבדו, עד שתתעלה באמת ותבטח בבורא. כשתגיע לדרגה הזו, תוכל לבחור בשידוך מה שתרצה; בחור מיוחד, מתמיד, בעל מידות טובות, ירא שמיים. תוכל גם לקבל הכול, וזאת בלבד שלמדת מספיק מוסר באופן המועיל (וצריך לדעת איך), ואתה מאמין באמת שהקב"ה ייתן לך כבקשתך! - כך הציע לי אותו יהודי בעל בטחון.

מאידך גיסא, לפעמים יש מהלך אחר, ואז התפקיד שלנו הוא לקבל את המצב כמות שהוא.

סיפר לי יהודי אחר, שהם רצו מאוד להשתדך עם משפחה מסוימת. הבחור המוצע היה בן מעלה וברמה רוחנית מתאימה, אולם המיועדת סירבה להצעה בכל תוקף, ולא הסכימה להיפגש עם הבחור.

בסופו של דבר נישאה בתו לבחור בדרגה רוחנית פחותה משלה. זה לא היה קל, אולם האב שיתף אותי בהרגשתו שזה השידוך שנגזר לה. הוא הכניע את עצמו וקיבל רצון ד' בשמחה ובתמימות, מתוך אמונה אמיתית שזה הזיווג שנגזר מלמעלה.

לאחר כמה שנים, החתן עלה ונתעלה בלימוד ובעבודה עד כדי כך, שהיום הוא תפארת כל המשפחה!

אותו יהודי דימה את לימוד המוסר בעניין הבטחון, למזיקה: לפעמים לוחצים כאן, ולפעמים שם. לפעמים צריכים לבטח ובכך מקבלים מה שרוצים, ולפעמים צריכים לקבל את המצב כמו שהוא.

לקבלת המצב כמות שהוא, יש כוח גדול בשמיים! זה עשוי להביא ישועה גדולה.

אחרי כמה שעות מתקשרים מהרשת ואומרים לה, "בסדר גמור. יש גננת שעובדת קרוב לבית שלך, והיא גרה באזור הגנים שבהם עבדת עד היום. גם היא ביקשה להחליף אזור, וכך אנחנו יכולים להיענות לבקשתך, להעביר את הגננת ההיא לגנים שבהם עבדת, ואותך - לגנים שליד הבית שלך".

זה היה אושר גדול, ישועה של ממש.

ומי הייתה הגננת השנייה שרצתה לעבוד קרוב לבית? - אשתו של החברותא שלי, זה שרק היום למד לבטוח בד' שיזמן לאשתו פרנסה בלי לנדוד למרחקים...

במשך שנים מתמודדים בשני בתים עם בקרים לחוצים ומרחקים שנראים בלתי פתירים. ככל שהתעמקתי בעניין, וחשבתי למה ההחלפה הזו, הכל כך פשוטה והגיונית, לא יכלה לקרות קודם לכן - הגעתי למסקנה כי הקב"ה חפץ בהתחזקות שלנו. הלימוד בשער הבטחון הוא שמשך את הישועה, שחיכתה כבר להפציע.

× עד הבית ×

מספר ר' גרשון משה גולדברג מירושלים:

השתתפתי יחד עם בני באירוע גדול בירושלים. היו שם הרבה אנשים, הרבה קולות, הרבה מקום לעמוד וללכת ולהתבונן ולהתרגש, ואפס מקום לשבת. שמחתי שהשתתפתי באירוע הזה, שהייתה לו חשיבות רבה בעיניי, ויחד עם זאת, הרגליים שלי בערו. נראה לי שלפחות ארבע שעות עמדתי והלכתי ברצף, בלי להתיישב אף לא פעם אחת. האירוע הסתיים, והדבר שהכי רציתי באותו רגע היה להגיע הביתה. לדלג על תחנונות ואוטובוסים, המתנה ודחיסה, ופשוט להיות בבית.

הבן שלי עזר לי. הוא עצר טרמפ, והנהג ניאות להעלות אותנו. כשהוא שמע לאן עלינו להגיע, הוא אמר, "אני צריך לצאת מהעיר. אוריד אתכם בכביש רמות, ושם תוכלו למצוא אוטובוס שייקח אתכם לתוך השכונה".

אמרתי 'תודה' והתיישבתי בתוך המכונית הנוחה. תוך כמה דקות נפלטנו אל התחנה, בני ואני על רגלי הדואבות. הרגליים כאילו קיבלו ישות משל עצמן, וכמעט סירבו לשאת פעולה. אפילו עד לספסל התחנה כדי לשרך אותן, גייסתי כוחות אדירים.

התיישבתי, כשמתחדשת בי הבנה עמוקה, עד קצה הבוהן השמאלית, במשמעות הביטוי 'רגליים כושלות'. "ד', תעזור לי!" התפללתי, "אין לי כוח לחכות לאוטובוס, אין לי כוח לחפש בו מקום ישיבה. אני לא יכול לעמוד בקצה המדרכה ולעצור טרמפים. אנא, שלח לי מידך הרחבה והמלאה, מישהו שייקח אותי הביתה בצורה נוחה".

סיימתי את תפילתי הקצרה והאמיתית, והנה מתקרב אלינו רכב, והנהג הנחמד שואל אותי, "לאן אתה צריך?"

אמרתי לו את הכתובת המדויקת. הוא פתח את דלת מכוניתו לרווחה והזמין אותנו פנימה בשמחה. שאלתי אותו, "מה פתאום ניגשת אלינו?"

"אני גר בסנהדרייה", עונה לנו הנהג. "נכנס לי חומר מסוים למנוע, ואני צריך להפעיל את המנוע ארבעים דקות כדי שהחומר יתפוגג ויצא, שלא יהיה נזק לרכב. אתה מבין? אני חייב עכשיו לנסוע, לא משנה לאן, העיקר לנסוע. חבל לי לנסוע סתם עם עצמי, כשיש אנשים שאני יכול לעזור להם. אז חיפשתי לראות מי צריך נסיעה, ומצאתי אותך". הוא היה כל כך שמח במציאה שמצא, ואמר לי, "תאר לעצמך שהייתי נוסע סתם לעצמי, איזו מין הרגשה זאת? מצער לחשוב שאני סתם לא יוצלח שמשוטט בכבישים בגלל איזו תקלה במנוע. ככה, כשאתה עולה לרכב שלי, ואני זוכה לעזור לך, אני יוצא עם רווח מכל העניין".

הוא נתן לי הרגשה שעשיתי לו טובה שהסכמתי בכלל לעלות לרכב שלו, ואני נדהמתי לראות איך הקב"ה הכין לי את הישועה, הכניס את החומר למנוע ושלח את היהודי טוב הלב, שיגיע עד אליי וייקח אותי הביתה.

בדברו מעריב

קרטוני הירקות קורצים לי כבר מקצה הרחוב. יופי. ההזמנה ממתינה לי, וכעת עליי רק להסתער על העבודה. הספקתי סדר לימוד לפני היציאה למטבח, בהתאם לכלל ברזל שקבעתי לעצמי, וכעת משתרע לפניי יום עבודה פעלתני. בעוד שעתיים אתחיל בטלפונים, ובינתיים אעבוד בכל מה שצריך את היד והטעם שלי: רטבים, משרה, בצקים. לא חסר מה.

המכשיר נכנס לפעילות קדחתנית, מרעיש במרץ רב ומנעים לי את היפה שבזמירות. רק לכן איני שומע את ה'נפשי'.

כשהצלצול חודר לאוזניי, השיר כבר באקורד סיום. ידי נחפזת אל הנייד. בטח הזמנה נוספת. ככה זה כשהשער נפתח.

טעיתי. זה המספר מאתמול.

"תקשיב", הקול הממהר מאמש נשמע בהילוך איטי, "לא יודע מה עבר על המנהל, אבל פתאום הוא התחרט. החליט על סגנון שונה לחלוטין של אירוע. בעיקרון הוא ביקש ממני להיות אחראי על האוכל. אין לי מושג למה הוא החליט אחרת. אפילו התקציב עונה לדרישות. לא יודע מה קרה לו אחרי שהכול כבר מסוכס. אני מתנצל, אבל זה כבר באמת לא בידי. האמת", הוא משחיל נימה של התנצלות, "שהייתי צריך לקבל את אישורו של המנהל, אבל לא חלמתי שהוא יעדיף משהו אחר".

שקט הלום משתרר בקו.

"ההזמנה של המוצרים כבר פה", איכשהו מוצאות המילים נתיב, "וגם אני בעבודה".

"אנחנו נשלם על כל הנזקים", שוב חוזר הטון להיות ממהר ותכליתי, "תגיד לספק שיחזור לקחת את הסחורה, ונפצה אותך על העבודה שכבר עשית". עוד סיכומים אחרונים, והכיסא קולט אותי בהלם עמוק.

קשה לי להתאושש מהחווייה. מתחושת ההודיה שפשטה בי לפני פחות משנים עשרה שעות. מהצניחה המהדהדת, אחרי שהיה ברור לי שהקדוש ברוך הוא לא נטש אותי, ושלח אליי הזמנה גדולה בהשגחה פרטית ואישית.

ורק ההבנה הזו, הגם שהיא קשה עליי כל כך, מייצרת בי כוח להמשיך להאמין ולבטוח.

ליכור שבורא עולם הוא אותו גיבור ונורא, מלך עוזר ומושיע.

גם כשהשמש זורחת, וגם כשהיא שוקעת.

(מתוך מדור 'סיפורים שלא' הצליחו)

חזרה בתשובה

מספר ר' דוד מבית שמש:

לפני כמה שנים, בהיותי אברך צעיר, פגשתי בתיבת הדואר במעטפה שמנה במיוחד שעליה חותמת בית המשפט. העליתי אותה הביתה, פתחתי אותה, ועיניי חשכו. חברה של השכרת רכבים תובעת אותי לדין, על שנסעתי ברכב המושכר וגרמתי לתאונה שהזיקה לרכב.

במכתב הם טוענים שהיה זה נזק גדול מאוד, ולכן עליי לשלם להם מאות אלפי שקלים.

ניסיתי להיזכר מה היה ואיך. הגעתי למסקנה שאכן פעלתי אז שלא כשורה, נזק נגרם, אבל מכאן ועד תשלום של מאות אלפים, סכום שבאמצעותו אפשר לקנות רכב חדש, הדרך רחוקה. רחוקה הרבה יותר מהקילומטרים שנסעתי באותו רכב אומלל.

לקחתי עורך דין טוב שייצג אותי. עשיתי חשבון שגם אם אשלם לו טבין ותקילין, זה יסתכם בעשרות אלפים ולא במאות, אם כי גם הסכומים האלו היו גדולים עליי בכמה מידות. דבר אחד הבנתי מהרגע הראשון: זה לא 'הם'. כל ההסתבכות הזאת היא גזירת שמיים. החזית האמיתית היא לא מול התובעים ולא מול בית המשפט. עליי לעורר רחמי שמיים, לשוב בתשובה על עוונותיי ולתקן את מעשיי. נזכרתי שפעם קראתי סיפור על יהודי שהוצרך לישועה גדולה, והוא קיבל על עצמו שתיקה בשעת התפילה וקריאת התורה, ונושע. קיבלתי על עצמי את הקבלה הזו והתמדתי בה, ובינתיים עורך הדין שלי, צעיר ונמרץ, ניסה לקדם את ענייני.

חשוב לי לציין כי על פי דין תורה חל איסור ללכת לערכאות, אבל במקרה הזה - תבעו אותי, והיה עליי להציל את עצמי. בכל המהלכים שאלתי מורה הוראה, ועשיתי הכול על פי ההלכה. ובכן, נערכו כמה דיונים עקרים שלא הביאו שום בשורה, ועורך הדין התפטר. תיווכו לי במקומו עורך דין מבוגר עם הרבה ניסיון, חכם וממולח. זה אמר לי, שקודם כול עליי להביא הוכחה שמבחינת הביטוח נהגתי כראוי.

כאן, חשבתי, הגעתי למוצא מצוין. זכרתי היטב כי בחברת ההשכרה אמרו לי שיש לרכב ביטוח, והוא תקין לגמרי, מה שלמעשה היה שקר גס: לרכב לא היה ביטוח, והוא לא היה תקין. עורך הדין שלח אותי להביא עדים לכך שכך אמרו לי, ומיד ידעתי למי לקרוא. הרי היו שם בחברה כמה אנשים שהתעסקו איתי. התקשרתי אליהם, אבל הם כמוהו לא רצו לבוא להעיד.

כבר לא ידעתי למה לצפות. כבר חששתי שלא תהיה ברירה, אלא לשלם הכול מכסף שאין לי ולהשתעבד לחוב הזה כל חיי, או לחילופין לרצות חודשי מאסר ועבודות שירות. לא ראיתי שום תקווה באופק. רק בשני דברים אחזתי בכל הכוח - בקבלה שלי שלא לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה, ובאמונה שהקב"ה איתי, ושזה לא השופט של בית המשפט - אלה העבירות שדנות אותי. השופט הוא הקב"ה, והוא עושה לי רק טוב.

בסופו של דבר הסכים אחד מהעדים לבוא איתי לבית המשפט.

אחרי שהודעתי שיש לי עד, סידרו לי דיון בבית המשפט. ואז הדיון נדחה, ונקבע מועד חדש. שוב נדחה ושוב נקבע, ככה פעם אחר פעם, כשכל פעם כזאת עולה לי כסף. הוצאות בית המשפט כבר תפחו לשבעים וחמישה אלף שקלים, ואחרי מריחה של שנתיים, זומנתי לדיון, והפעם ברצינות.

התכוננתי. הכנתי נאום שכלל את טענותיי, ושישכנע את השופט וחבר מרעיו שאני אדם ישר, וחברת ההשכרה הונתה אותי בכך שטענה שיש לרכב ביטוח בשעה שאין הדבר כך. זו הייתה ההשתדלות הטבעית, במקביל להשתדלות הרוחנית: תשובה, תפילה וצדקה.

סוללה של עורכי דין ניצבה מצד חברת ההשכרה. ארבעה ממולחים בטוחים בעצמם. הם שלפו מסמך שמראה עבירת תנועה שעברתי, דבר שלא זכרתי

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודיים לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

שקרה ושלא התכוננתי אליו כלל. אמרתי, "מה פתאום?! זה לא היה כן!" אבל המסמך היה נכון. נתנו לי אז דו"ח, ואני שכחתי ממנו שכחה טוטאלית.

זה היה מביך ומכשיל. שכחתי את כל מה שהיה לי לומר, את כל הטענות הצודקות והנאום הבנוי שהכנתי. התחזקתי בד' שהכול לטובה, וכשהגיע תורי למסור עדות, דיברתי מהלב, ממה שעלה במוחי באותו רגע. הסברתי את העמדה שלי, התנצלתי על כך שלא נהגתי נכון, וצינתי שבכל זאת, יש להתחשב בכך שחברת ההשכרה נהגה בחוסר הגינות מופלג והטעתה אותי.

רשות הדיבור חזרה לצד התובע. שניים מעורכי הדין הרימו דרשה מפוארת נגדי, מגובבת שקרים על גבי שקרים, שאם זה לא היה עצוב, זה היה מצחיק, לשמוע כמה יצירתיים הם, ועד היכן מגיעה היכולת הספרותית שלהם להמציא בדיות שלא היו ולא נבראו.

הם טענו כי אני משקר, כי אמרתי על דבר שהיה שהוא לא היה. ברגע שתופסים אדם משקר מול בית משפט, הוא מאבד את האמון בו, ולכאורה זה הסוף, כך שמה שנשאר כרגע מבחינתם זה להוכיח בהוכחה גמורה שאני שקרן.

הם התווכחו שם בלהט האם זה נחשב לשקר או לא, ולי לא היה מה לדבר.

פתאום נהיה שקט, כולם כבר אמרו מה שהיה להם לומר, והשופט אמר, "שמעתי את כל הצדדים. אני רואה שהנתבע חזר בתשובה, והוא דובר אמת".

זאת הייתה הפתעה גמורה, כי עד עכשיו השופט לא היה בצד שלי בכלל, ומה הקשר בין כל הדיבורים לחזרה בתשובה?!

כשאני שמעתי את המילים האלה, בכיתי. הרגשתי שהקב"ה איתי, והקבלה של שתיקה בעת התפילה עומדת לי. כשם שאני שותק בעת התפילה, כך הקב"ה מסדר לי את העניינים

שאני אשתוק והישועה תתגלגל.

בסופו של דין הורה השופט לחתום על פשרה, שבה כולם מתחשבים בכולם. בסיום כזה יש חיסרון גדול, כי בפשרה השופט אינו חייב לנמק את פסק הדין, ולכן גם אי אפשר להגיש עליו ערעור.

למרות זאת חתמתי על הפשרה, לא מעודף תבונה, אלא פשוט כי לא היה לי רעיון אחר. הפסק הסופי - כך הודיע השופט - יגיע בעוד כמה חודשים.

עבר חודש אחד בלבד, ועורך הדין התקשר אליי ובפיו שתי בשורות, האחת טובה והשנייה רעה, כלשונו. הטובה - יצאתי זכאי. ה'רעה' - חברת ההשכרה הגישה ערעור על הפסק לבית המשפט המחוזי.

זה נשמע מאיים, אבל ידעתי שהקב"ה איתי.

נקבע דיון, ושוב הגעתי עם עורך הדין הזקן. שוב פתחו עורכי הדין של התביעה בגיבובי השקרים שלהם, אלא שכעת בחן השופט את הפסק מהדיון הקודם, והרעים בקולו, "הרי חתמתם על פשרה! אחרי פסק דין כזה לא מגישים ערעור! זהו ביזיון בית המשפט!"

וכך, הוא חייב אותם בכל הוצאות המשפט, והורה כי עליהם לשלם לי את כל הסכומים שהוצאתי עליו. עתה, לא רק שיצאתי זכאי, אלא נקבע שגם אותם שבעים וחמישה אלף שקלים ועוד תשלומים שכבר שילמתי, ישולמו לי.

וכמו שראיתם, זה לא היה השכל שלי, ולא עורך הדין, שאפילו שכח מסמך חשוב ולא הכין שום כיוון להתמודד עימו. זה היה רק הקב"ה. סמכתי עליו בלבד, והוא הראה לי כמה טוב לבטוח בו.

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה) או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחידוקים מן החיים

הבוטחים בהשם

לכבוד מזכי הרבים במצוות הבטחון והמסתעף ע"י העלון הנפלא 'השגחה פרטית' שלום וברכה וכטו"ס.

יישר כוח על החידוקים הנפלאים שאנו מקבלים מהעלון. השיעורים נפלאים, ואין לך דבר גדול מלחזק לבבות נשברים ולרוממם באמונה ובטחון.

אמנם כשגגה היוצאת מפי השליט, בהשגחה ראיתי דבר הדורש תיקון דחוף:

בגיליון של פרשת קרח, בעמוד האחרון נכתב על מגיד שיעור, שאחרי תפילת שחרית 'יוצא לפרנסתו' במסגרת עיסוקו כר"מ ומחנך וכו'. ודבר זה הוא נורא, לקרוא למצווה הגדולה של לימוד

תורה לאחרים - 'לעסוק לפרנסתו'. כפי שלא נאמר על מי שהולך ללמוד ב'כולל' שהוא הולך לעסוק לפרנסתו וכדומה. וידוע שכל עניין נתינת שכר למלמדי תינוקות אינו כפשוטו, כנאמר בגמרא נדרים, ונפסק בשו"ע יו"ד רמ"ה סעיף ה', עיין שם.

ובודאי אין לכנות זאת כעסק לצורכי פרנסה, אלא כקיום מצוות "ולמדתם", כפי שאנו מתפללים בכל יום: "ללמוד וללמד". וד' יתברך יצילנו ממכשלות.

המשיכו לזכות את הרבים ביתר שאת,

ישראל אייזנבלט, ירושלים.

לתשובה שלמה...

מספר שמעון וידר:

כשהייתי בן שש וחצי, עדין בחלק מהשבתות התפללתי תפלת שחרית בבית.

פעם אחת היתה זו 'שבת מברכים', וזכרתי שאחרי תפלת שחרית אומרים את ברכת החדש. אה, לא ידעתי שאצלנו בחסידות יש גסס מיוחד לברכת

החדש, השונה מהגסס

שברב הסדורים: אחרי

המלים 'ולרפואה

שלמה', מוסיפים את

הבקשה 'ולתשובה שלמה'.

עד אז, לא הכרתי את זה.

יש לנו בבית גם סדורים רגילים וגם סדורים בגסס של החסידות שלנו. והנה בהשגחה פרטית, בדיוק באותה שבת הביאה לי אמא שלי סדור מהסוג השני.

כך, כשהגעתי לעמוד של ברכת החדש קראתי לפי הגסס הנכון, הפולל את הבקשה 'לתשובה שלמה'.

אין מעצור לד' מלהושיע...

מספר דודי גרוסמן מבני ברק:

בכל יום אני חוזר מתלמוד התורה עם שני חברים, כשכלנו רוכבים על אופניים.

הדרך חולפת ביעף. אנו מזדרזים לשוב הביתה, עיפים אה מלאי ספוק, אחרי יום שבו זכינו ללמוד ולהגות בתורה הקדושה במשך שעות רבות.

יום אחד, כשהגענו לרחוב השלושה, רחוב שיש בו ירידה תלולה במיוחד, חברי רכבו לפני רציתי לנסע בצורה חלקה יותר, אז הגברתי את המהירות ועקפתי אותם מן הצד, ושכחתי דבר משמעותי ביותר: כמה ימים קדם לכן, נהרסו לי המעצורים באופניים!

ידעתי שעלי להביא אותם לתקון, אה איכשהו הדבר נשכח מלבי. בכל פעם שרציתי לעצור אותם, פשוט התחלתי לנסע לאט יותר עד שנעצרתי בהדרגה.

היום אני יודע שזה היה חסר אחריות מצדי, שסכנת נפשות לנסע כך, אה אז - לא חשבתי על זה.

האם אתם מצליחים לתאר לעצמכם מה קורה, כשאופניים בלי מעצורים דוהרים בירידה?

אה הדרך פנויה וחלקה - אין שום בעיה...

אבל בדיוק באותה דקה, רכב החל לצאת מהחניה הסמוכה...

ראיתי את זה, אה לא יכלתי לעצור!

מה יהיה כאן? נבהלתי מאוד.

דהרתי ממש לאותו הכוון...

בום! הרכב נתקע באופנים שלי. נתקע, אבל... בצורה עדינה כל כך!

הוא 'החמיץ' את הגוף שלי בכמה סנטימטרים, ורק שפשוף קלות את הקפסה שהיתה תלויה מאחורי האופנים שלי! נצלתי מתאונה נוראה!

האופנים שלי אפילו לא נפלו: הם המשיכו בנסיעה חסרת מעצורים, כשהלב שלי פועם בחזקה ומנסה

להתאושש מהבהלה, עד שכאשר הגיעו

למישור הם האטו ונעצרו סוף סוף.

הבטתי אחורה, מודה לד' על גדל הנס.

לקדוש ברוך הוא אין שום מעצור

מלהושיע אותנו! הוא תמיד יכול לעזור,

גם כשלונו אין מה לעשות!

המכנסים לא נעלמו סתם...

מספר חיים מאשדוד:

ביום ששי זכיתי לעזור לכבוד שבת, כשאמא שלי שלחה אותי לערוך קניה דחופה. היא צידה אותי בכרטיס אשראי וברשימה, והשתדלתי להזדרז ככל יכלתי.

מיד כשחזרתי הביתה נכנסתי להתרחץ ולהתארגן לשבת. במוצאי שבת אמא שלי היתה זקוקה לכרטיס האשראי. "מי זוכר איפה האשראי?" היא שאלה. "הוא לא בשום ארנק!"

"אני יודע איפה הוא! לקחתי אותו אתי ביום ששי, והוא בכיס המכנסים!" נזכרתי פתאום.

מכונת הכביסה סובבה במרץ בגדים

כהם. ראיתי איה אמא נהיית

מדאגת. "אוי, בטח הוא מתכבס

עכשו בתוך המכונה..." הבנתי.

"רגע, האמת היא שאת המכנסים

שלך אני זוכרת שהכנסתי", אמרה אמא

בפליאה. "אתה בטוח ששמת אותם בכביסה?"

האמת היא שהייתי בטוח שכן, אה בכל זאת הלכתי לחפש. והנה - מהרוח שבין סל הכביסה לקיר מציץ אלי בד מפר...

"הנה המכנסים! איה לא שמתי לב שהם לא נכנסו לסל?"

שאלתי את עצמי, תוף שאני שולף מכיסן את האשראי האבוד.

וברגע הבא הבנתי: "ברור! ד' הסתיר אותם כאן, כדי לשמור לנו על הכרטיס החשוב!"

הודעות פינת

ילדים יקרים!

בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך

הנודע הרב קלמן רוזנברטן שליט"א.

זו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

ילד יקר! ראית השגחה פרטית? שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901

הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה) והקלט את הסיפור שלך.

נְשִׁיחַ הַהֲצָלָה

פרק 4
מתור 4

תקציר: מול עיניו של נהג הגרר, משאית פוגעת בנעלמה ברכבה של משפחת גמבש, החונה בשולי הכביש המהיר.

מספר ר' משה ג' מבית שמש:

לפני מספר חודשים עברתי תקופה כלכלית קשה במיוחד. חשבון הבנק היה בגירעון, והוצאות בלתי צפויות לא פסקו מלצוץ. באחד הימים, כשחזרתי הביתה מבית הכנסת מצאתי בתיבת הדואר שלי עלון "ההשגחה פרטית" שהניח שם מישהו מהשכונה. קראתי בו, ומשפט אחד ממנו נחרט בזיכרוני: "הקב"ה כבר הכין את הפתרון לפני שהבעיה בכלל הופיעה".

באותו ערב ממש, בעודי יושב ומחשב כיצד אצליח לכסות את החוב, צלצל הטלפון. היה זה קרוב משפחה רחוק, שלא דיברתי איתו כבר שנים. הוא סיפר שהוא זוכר חוב ישן שהוא חייב לי זה זמן רב, וביקש לסגור אותו הערב. הסכום, שעד אז שכחתי ממנו לחלוטין, היה בדיוק הסכום שהיה חסר לי כדי לצאת מהמצוקה.

הנחתי את הטלפון והבטתי בעלון, שעדיין היה מונח על השולחן. הבנתי שהמשפט שקראתי רק שעות קודם לכן, לא היה מקרי כלל. ההשגחה העליונה כבר סידרה את הפתרון עוד לפני שהתפללתי עליו, וחיתכה רק לרגע הנכון שבו אזכה לראות בעיניי איך הכול מתחבר בדיוקנות מופלאה.

באותו רגע חשבתי לעצמי: מי יודע כמה יהודים זוכים בזכות אותו מפיץ, שבפשטות הניח את העלון במקום שבו יוכל להגיע לעוד לב יהודי. אולי הוא כלל אינו יודע איזו השפעה עצומה הייתה למעשה הקטן שלו. אשרי חלקם של כל מפיצי העלון - בזכותם אור האמונה מגיע לעוד ועוד יהודים.

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-3011300 בשלוחה 9/9

ההשגחה בשטח מבט אל נקודת הפצה של עלוני "ההשגחה פרטית".

× המקום: אופקים

× נקודת החלוקה: בית הכנסת המרכזי "קיוויתי" ובתי כנסת נוספים בעיר

בלב העיר אופקים, בין קירותיו החמים של בית הכנסת המרכזי "קיוויתי", מונחת מדי שבוע ערימת עלוני "ההשגחה פרטית" - אורחת קבועה שהפכה לחלק בלתי נפרד מסדר השבת של המתפללים. משם, אם נותרת כמות נוספת, ממשיכה ההפצה אל בתי כנסת נוספים ברחבי העיר, שכן הביקוש עולה תמיד על ההיצע, והערימות נחטפות מהר מכדי שיהיה ניתן לחדש אותן. אך הסיפור המרגש באמת מתרחש הרחק מבתי הכנסת, ליד דלת הבית. יש יהודים שפשוט לא מספיקים להגיע לעלון בבית הכנסת - השבוע עמוס, הזמן קצר - ובמקום לוותר, הם צועדים ברגליהם אל ביתו של המפיץ, רק כדי לקבל מיד ליד את החוברת הקטנה. הם לא מוכנים לוותר על המנה השבועית של אמונה ובטחון.

וכך, בין בית הכנסת לסף הבית מאיר עלון "ההשגחה פרטית" את השכונה כולה באור חדש. זהו לא רק עלון - זוהי תזכורת קבועה לכך שיש מי שמשגיח, ושכל פרט בחיים מכון מלמעלה. אור קטן זה, המתגלגל מיד ליד, משנה בעדינות את כל זווית ההסתכלות על החיים.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותוהו חלק מזיכוי הרבים.

הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176 *שלוחה 4 או ל-02-3011511

מפיצים וזוכים לראות נחת מהיכדים!

קח לך את ההבטחה של רשב"י בזוה"ק:

המזכה את הרבים
זוכה לבנים ובני בנים
יראים ושלמים!

אנחנו גם נתפלל עליך בתפילה מיוחדת בכל ער"ח על ציונו של בעל חובות הלבבות!

התקשרו **02.30.11.5.11** כעת:

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה לישועות בכל העניינים!

התקשר עכשיו ל-6176 *שלוחה 4 או ל-02-3011511

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית
לקבלת העלון במייל שלחו בקשה
B023011300@GMAIL.COM לכתובת

× לע"נ מרת יהודית בת שמואל מאיר ע"ה נלב"ע כ"ד תמוז
× זיווג הגון ליקוטיאל יהודה בן אסתר הנדל
× להצלחת נוי בת אפרת

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

ירושלים	ת"א	חיפה	באר שבע	אילת	ניו-יורק
18:23	18:39	18:32	18:43	18:38	19:05
19:34	19:37	19:36	19:36	19:33	20:02
20:14	20:13	20:14	20:14	20:09	20:44

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9
או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו. כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.

תכלית העלון היא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.